

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/31/2026
Identifikačné číslo spisu: 4223010580
Dátum vydania rozhodnutia: 21.04.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Paluda
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:4223010580.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu, sudkyne JUDr. Beáty Javorkovej a sudcu JUDr. Mariána Mačuru v trestnej veci obvineného Ing. I. O., pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 21. apríla 2026 v Bratislave, o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 9. apríla 2025, sp. zn. 2To/14/2025, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Ing. I. O. odmieta.

Odôvodnenie

I.

Konanie predchádzajúce dovolaniu

Okresný súd Komárno (ďalej aj „súd prvého stupňa“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 19. novembra 2024, sp. zn. 3T/118/2023 uznal obvineného Ing. I. O. (ďalej len „obvinený“ alebo „dovolateľ“) vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 písm. e) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

dňa 6. februára 2022 v čase okolo 13.15 hodine v Komárne po Rákocziho ulici smerom od centra mesta viedol nákladné motorové vozidlo značky Iveco Daily evidenčného čísla N. XXX J. pričom po tom, ako odbočil vpravo na Jazernú ulicu, tak vozidlo zastavil a začal komunikovať s oproti jazdiacim vodičom osobného motorového vozidla značky Volkswagen Touran, ktorý taktiež svoje vozidlo zastavil, v dôsledku uvedenej situácie vodič osobného motorového vozidla Škoda Fabia evidenčného čísla N. Q. N., nar. XX. J. XXXX stojaci za vozidlom Volkswagen Touran nevedel pokračovať v jazde a odbočiť doprava na Rákocziho ulicu, preto zatrúbil trikrát v snahe upozorniť na seba, v dôsledku čoho sa pred ním stojaci vodič pohol a následne odbočil doprava, po čom obvinený s vozidlom prekrížil cestu poškodenému brániac mu v pokračovaní v jazde, následne vystúpil z vozidla a pristúpil k dverám na

strane vodiča, ktoré prudko otvoril a silne buchol poškodeného Q. N. päšťou priamo do pravého oka, čím mu spôsobil roztrhnutie očnej gule pravého oka, ktoré zranenie si vyžiadalo dobu liečenia a práceneschopnosti v trvaní najmenej 17 dní.

Okresný súd podľa § 189 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona, za zistenia poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. j), písm. l), písm. n) Trestného zákona, priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona a podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona uložil obvinenému úhrnný trest odňatia slobody vo výmere štyri roky, ktorého výkon podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona podmienene odložil s probačným dohľadom nad jeho správaním v skúšobnej dobe, ktorú podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona určil na štyri roky.

Okresný súd zároveň podľa § 51 ods. 4 písm. f) Trestného zákona uložil obvinenému povinnosť spočívajúcu v príkaze písomne sa ospravedlniť poškodenému.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd prvého stupňa uložil obvinenému povinnosť nahradiť škodu poškodeným DÔVERA, zdravotná poisťovňa, a.s., vo výške 3.040,77 Eur a Q. N. vo výške 18.165 Eur a podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku poškodeného Q. N. odkázal so zvyškom nároku na náhradu škody na civilný proces.

Krajský súd v Nitre (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením z 9. apríla 2025, sp. zn. 2To/14/2025 podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného zamietol.

II.

Dovolanie a vyjadrenie k nemu

Proti vyššie citovanému uzneseniu krajského súdu podal obvinený dovolanie prostredníctvom obhajcu 4. novembra 2025 z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Trestného poriadku.

Dovolateľ uviedol, že v konaní došlo k závažnému zásahu a porušeniu práva na obhajobu a práva na spravodlivý súdny proces, ktoré je zakotvené nie len v Trestnom poriadku, ale aj v Ústave Slovenskej republiky a Dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Pokiaľ ide o nárok - zdravotnej poisťovne, tento nebol v rámci napadnutého rozhodnutia žiadnym spôsobom odôvodnený. Rozsudok iba odkázal na jej vyčíslenie. Pokiaľ ide o nárok poškodeného Q. N., okresný súd jednoznačne v samotnom rozsudku uviedol, že vidí pochybnosť v tom, v akej výške mu vznikla škoda a odkázal na stanovisko organizácie Forensic.sk. Pokiaľ existuje pochybnosť o výške škody, okresný súd ju nemal poškodenému priznať. V tomto smere dovolateľ poukázal na § 288 ods. 1 Trestného poriadku. Krajský súd tieto pochybnosti a nezákonný postup súdu prvého stupňa žiadnym spôsobom nevyvrátil, práve naopak na viacerých miestach uviedol, že súhlasí s námietkami obhajoby. Sám uviedol, že musí súdu prvého stupňa vytknúť, že v odôvodnení napadnutého rozsudku v nedostatočnom rozsahu uviedol svoje úvahy, akými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov pokiaľ ide o rozhodnutie o nároku na náhradu škody, resp. rozhodnutie v tejto časti neprecizoval dostatočne. Pochybnosti, ktoré vznikli však nemohol napraviť.

Oba sudy ignorovali vyššie uvedené ustanovenie a v tomto rozsahu vydali nezákonné rozhodnutie, keď okresný súd priznal v rozpore so zákonom nárok na náhradu škody a odvolací súd ho potvrdil. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti možno konštatovať, že obe rozhodnutia sú výsledkom najmä nezákonného postupu, a preto sú naplnené uplatnené dôvody dovolania.

Z vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil porušenie zákona v neprospech obvineného a zrušil uznesenie krajského súdu, ako aj rozsudok okresného súdu v časti výroku o náhrade škody.

* * * * *

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Komárno (ďalej len „prokurátorka“) sa vyjadrila k dovolaniu obvineného podaním z 19. novembra 2025 a uviedla, že obvineným uplatnený dovolací dôvod nespadá pod ustanovenie § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď rozhodnutie súdu je založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané, resp. neboli vykonané zákonným spôsobom, prípadne na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom. Obvineným uvádzané dôvody tento dovolací dôvod nezakladajú.

Obvinený stručne a bez podrobnejšieho vysvetlenia uviedol, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vytkol súdu prvého stupňa, že v nedostatočnom rozsahu uviedol svoje úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, pokiaľ ide o rozhodnutie o nároku na náhradu škody.

Tvrdenia obvineného sú v súvislosti s uplatneným a priznaným nárokom na náhradu škody v prospech poškodeného Q. N. zmätočné, pretože, ako to už z unesenia odvolacieho súdu vyplýva, súd prvého stupňa mal poškodenému priznať aj bolestné najmenej za 150 bodov, t. j. 3 633 Eur. Takúto výšku bodov uviedla v lekárskom posudku o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia MUDr. N. J., čo korešponduje aj so závermi znaleckého posudku znaleckej organizácie Forensic a.s. Bratislava, v ktorom je uvedené tiež 150 bodov. Uvedené pochybenie (v neprospech poškodeného) však odvolací súd nemohol napraviť, nakoľko zo strany prokuratúry a poškodeného nebolo proti výroku o náhrade škody podané v jeho prospech odvolanie.

Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že odsúdený si odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu vyložil nesprávne. Pokiaľ aj krajský súd poukázal na nedostatočné uvedenie úvah okresného súdu, ktorými sa spravoval pri hodnotení dôkazov, tak táto skutočnosť nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Z uvedených dôvodov prokurátorka navrhla, aby dovolací súd dovolanie obvineného odmietol.

* * * * *

Spisový materiál bol spolu s podaným dovolaním Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený 9. apríla 2026.

III.

Konanie pred dovolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Trestného poriadku, potom ako dovolateľ využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku a s uvedením dôvodov dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvineným uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Trestného poriadku nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné najprv vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a

rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007-II]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania.

Pokiaľ ide o obvineným označený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku najvyšší súd stabilne judikuje, že právo na obhajobu je potrebné v zmysle tohto dovolacieho dôvodu chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Trestného poriadku). Za porušenie práva na obhajobu podľa tohto ustanovenia preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učiný podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011).

Právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu zabezpečujúcich „rovnosť zbraní“ medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom ako žalobcom v trestnom konaní na strane druhej. Táto základná zásada trestného konania je v Trestnom poriadku upravená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku, vyplýva z čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a je garantovaná v ďalších významných právnych dokumentoch, akými sú Listina základných práv a slobôd a Dohovor. Podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby, a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu. Porušenie práva na obhajobu je podstatnou chybou konania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je však koncipovaný oveľa užšie, keďže nie je ním akékoľvek (resp. každé) porušenie práva na obhajobu, ale len porušenie tohto práva zásadným spôsobom. Pri posudzovaní, či v danom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu sú dôležité konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli okrem iného objasnené aj všetky skutočnosti svedčiacie v prospech obvineného, a aby sa na tieto v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo.

Vo vzťahu k obvineným uplatnenému dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku treba vo všeobecnosti uviesť, že tento možno úspešne uplatniť iba vtedy, ak zistené porušenie zákona (posudzujúc trestné konanie ako celok) zodpovedá svojou povahou a závažnosťou porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonávaní dôkazov tak môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda len ak bolo odsúdenie obvineného založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje.

Tento prístup najvyššieho súdu pri výklade a uplatňovaní tohto dovolacieho dôvodu vychádza z toho, že dovolanie nemožno považovať za dôvodné, ak by ním namietané a dovolacím súdom zistené porušenie zákona nemohlo viesť ku zmene napadnutého rozhodnutia. Dovolanie by v takom prípade v konečnom dôsledku nemohlo byť úspešné a splniť ním sledovaný účel nápravy, ani ak by mu dovolací súd vyhovel, čím by stratilo procesnú povahu opravného prostriedku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 52/2013-III).

Pokiaľ ide o vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku, treba zároveň dodať, že ak dovolateľom tvrdená nezákonnosť dôkazu spočíva v zásadnom

porušení práva obvineného na obhajobu, ku ktorému malo dôjsť pri jeho získaní alebo vykonaní, takto vecne vymedzená chyba zodpovedá (v prípade jej preukázania) iba dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, ktorý je v tomto prípade vo vzťahu k dôvodu dovolania podľa písm. c) tohto ustanovenia v pomere špeciality. Pritom platí, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené podľa § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012-I). Inak povedané, pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolateľom a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

V rámci vyššie uvedených dovolacích dôvodov obvinený namietal skutočnosť, že mu bola uložená povinnosť nahradiť škodu poškodenému napriek tomu, že o jej výške boli pochybnosti, spochybnil k tomu vykonané dokazovanie a okresný súd navyše podľa obvineného výrok týkajúci sa povinnosti nahradiť škodu nedostatočne zdôvodnil.

V súvislosti s výrokom rozhodnutia stanovujúcim povinnosťou nahradiť škodu najvyšší súd vo všeobecnosti uvádza, že zákonodarca kladie osobitný dôraz na povinnosť nahradiť škodu spôsobenú trestným činom, a to podľa schopností odsúdeného. Ak trestným činom bola spôsobená aj škoda, podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona súd má odsúdenému - okrem primeraných obmedzení alebo povinností - spravidla uložiť povinnosť nahradiť podľa svojich síl škodu, ktorú trestným činom spôsobil. Povinnosť nahradiť spôsobenú škodu možno uložiť aj podľa § 51 ods. 4 písm. d) Trestného zákona v rámci primeraných obmedzení alebo povinností, ktorá je však formulovaná odlišne, a to ako „povinnosť nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu“. Túto náhradu škody treba odlišovať od povinnosti nahradiť škodu poškodenému, ktorý uplatnil svoje nároky v adhéznom konaní podľa ustanovenia § 46 ods. 3, ods. 4 Trestného poriadku. Náhradu škody podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona (rovnako aj povinnosť nahradiť spôsobenú škodu podľa § 51 ods. 4 písm. d) Trestného zákona) môže súd uložiť aj vtedy, ak poškodený svoj nárok neuplatnil, pretože toto ustanovenie sleduje najmä posilnenie výchovného účinku na páchatel'a v skúšobnej dobe a podnecuje ho, aby pod hrozbou výkonu trestu odňatia slobody dobrovoľne spôsobenú škodu nahradil. Preto náhrada škody ako podmienka pri podmienenom odsúdení je formulovaná tak, že odsúdený má nahradiť škodu podľa svojich schopností. To znamená, že odsúdený je povinný nahradiť škodu v čase a vo výške, v akej to jeho osobné, majetkové a zárobkové možnosti dovoľujú. Povedané inými slovami, vzhľadom na výchovný účel primeraných obmedzení a povinností a vzhľadom na cieľ, ktorý sa má podmieneným odsúdením dosiahnuť, teda riadny spôsob života podmieneného odsúdeného v skúšobnej dobe, aj tu by malo ísť o náhradu škody v rámci majetkových možností odsúdeného.

Výrok o povinnosti podľa § 50 ods. 2 a § 51 ods. 4 písm. d) Trestného zákona má inú funkciu než výrok podľa § 164 písm. a) Trestného poriadku. Zatiaľ čo povinnosť nahradiť škodu podľa § 164 písm. a) Trestného poriadku je vynútiteľná súdnym výkonom rozhodnutia, teda prípadne i proti vôli odsúdeného, a jej hlavným cieľom je odškodnenie poškodeného, výrok podľa § 50 ods. 2 a § 51 ods. 4 písm. c) Trestného zákona sleduje výrazný výchovný cieľ; odsúdenému sa ním v skúšobnej dobe pripomína, že je podmienkou jeho osvedčenia, aby podľa svojich možností aktívne usiloval o nápravu škodlivého majetkového následku spáchaného trestného činu. Tým sa prehlbuje výchovný vplyv podmieneného odkladu výkonu trestu, pretože nesplnenie tejto podmienky je dôvodom vyslovenia, že sa odsúdený neosvedčil (§ 50 ods. 4 a § 52 ods. 1 Trestného zákona) (primerane pozri R II/1967).

Podľa § 46 ods. 3 Trestného poriadku poškodený, ktorý má podľa zákona proti obvinenému nárok na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená trestným činom, je tiež oprávnený navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť túto škodu; návrh musí poškodený uplatniť najneskoršie do skončenia vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania. Z návrhu musí byť zrejmé, z akých dôvodov a v akej výške sa nárok na náhradu škody uplatňuje.

V prípade, ak bol poškodeným nárok na náhradu škody v trestnom konaní riadne a včas uplatnený, musí

o ňom súd rozhodnúť v rozsudku, ak obžalovaného uznáva za vinného. Zaviazať obžalovaného na náhradu škody možno len v odsudzujúcom rozsudku. Podľa výsledkov dokazovania môže súd zaviazať obžalovaného, aby nahradil poškodenému celý poškodeným uplatnený nárok na náhradu škody (§ 287 ods. 1 Trestného poriadku), resp. môže zaviazať obžalovaného, aby nahradil poškodeným uplatňovaný nárok čiastočne a so zvyškom poškodeného odkáže na civilný proces (§ 288 ods. 2 Trestného poriadku), resp. môže poškodeného odkázať s celým nárokom na náhradu škody (§ 288 ods. 1 Trestného poriadku).

V rozsudku vo výroku o náhrade škody musí byť poškodený nezameniteľne identifikovaný, a to menom, priezviskom, dátumom a miestom narodenia a miestom bydliska, ak je poškodená osoba právnická osoba, treba ju označiť jej obchodným menom alebo názvom, sídlom a identifikačným číslom (§ 288 ods. 1 veta druhá Trestného poriadku). Taktiež vo výroku o náhrade škody musí byť uvedená presná suma, ktorú má obžalovaný poškodenému uhradiť. Dokedy má obžalovaný škodu poškodenému uhradiť sa vo výroku o náhrade škody neuvádza, keďže poškodený môže vymáhať škodu od obžalovaného fakticky okamžite ako odsudzujúci rozsudok nadobudne právoplatnosť. Výrok o náhrade škody v právoplatnom rozsudku je exekučným titulom.

Podľa § 288 ods. 1 veta prvá Trestného poriadku ak podľa výsledku dokazovania nie je podklad na vyslovenie povinnosti na náhradu škody alebo ak by bolo treba na rozhodnutie o povinnosti na náhradu škody vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného stíhania a predĺžilo by ho, súd odkáže poškodeného na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom. Postup v zmysle tohto ustanovenia nebol možný, hoci sa ho dovolateľ dožadoval, nakoľko v súvislosti s priznaním nárokov na náhradu škody nebolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie.

V súvislosti s vyššie uvedenými teoretickými úvahami najvyšší súd k posudzovanej veci uvádza, že možno len súhlasiť s názorom krajského súdu, v ktorom podrobne zdôvodnil výšku sumy v rámci uloženej povinnosti obvinenému nahradit' škodu poškodenému, keď uviedol, že: „Súd I. stupňa správne uviedol, že v konaní neboli pochybnosti, že trestným činom obžalovaného bola spôsobená škoda poškodeným - DÓVERA Zdravotná poisťovňa, a.s. a Q. N., teda bola daná príčinná súvislosť medzi konaním obžalovaného a následkom. K tomuto odvolací súd ďalej udáva, že práve konaním obžalovaného bola spôsobená ujma na zdraví poškodenému, za ktorú tento zodpovedá v zmysle ustanovení § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. V danom prípade, keďže obžalovaný bol uznaný vinným z horeuvedených trestných činov, ktorými bola poškodenému spôsobená ujma na zdraví, zodpovedá tento za túto škodu. Škoda, ktorú si uplatnila poisťovňa Dôvera, vznikla ako dôsledok konania obžalovaného, ktorý spôsobil poškodenému Q. N. ujmu na zdraví, v dôsledku čoho musela byť tomuto poskytnutá zdravotná starostlivosť. Preto v tomto prípade správne súd obžalovaného zaviazal k náhrade škody tejto zdravotnej poisťovni v sume 3 040,77 eur, o ktorej výške ani odvolací súd nemal žiadne pochybnosti a táto bola priznaná správne a zákonne.

V zmysle ustanovenia § 444 Občianskeho zákonníka pri škode na zdraví sa jednorazove odškodňujú bolesti poškodeného a sťaženie jeho spoločenského uplatnenia.

Súd I. stupňa obžalovaného zaviazal poškodenému Q. N. uhradiť sumu 18 165,- eur, pričom treba súhlasiť s námietkou obhajoby, že v odôvodnení napadnutého rozsudku nešpecifikoval, z čoho táto suma 18 165 Eur pozostáva.

Bolo zistené, že poškodený si uplatnil celkovo nárok na náhradu škody vo výške 22 524,60 eur za 930 bodov. Z bodového ohodnotenia vykonaného MUDr. N. J. vyplýva, že táto bolestné ohodnotila celkove na 180 bodov (4 359,60 Eur), z čoho 150 bodov bolo pre traumatickú ruptúru oka bez možnosti chirurgickej rekonštrukcie a 30 bodov za nutnú plastickú korekciu dolnej mihalnice z dôvodu, že inak by očná protéza vypadávala. Následne z tohto lekárskeho posudku o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia vyplýva, že sťaženie spoločenského uplatnenia bolo ohodnotené na 750 bodov (18 165,- eur) predstavujúcich 100 bodov za anatomickú stratu očnej gule, nosenia očnej protézy celoživotne, 50 bodov za asymetriu očných štrbín a 600 bodov za stratu zraku.

Hodnota bodu bola stanovená v zmysle opatrenia Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky z 18.05.2022 č. S15921-2022-OR na sumu 24,22 Eur, pričom sa vychádza z priemernej mesačnej mzdy

zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky zistenej Štatistickým úradom SR za kalendárny rok predchádzajúci roku, v ktorom vznikol nárok na náhradu škody. S poukazom na tieto skutočnosti, ktoré však je pravdou, že súd I. stupňa žiadnym spôsobom v odôvodnení napadnutého rozsudku nerozviezol, odvolací súd konštatuje, že nevzhladol žiadne pochybnosti o uplatnenom nároku na náhradu škody. Súd I. stupňa obžalovaného zaviazal zaplatiť poškodenému len sumu za sťaženie spoločenského uplatnenia tak, ako bolo uvedené vyššie a to 18 165 Eur.

Podľa názoru odvolacieho súdu, súd I. stupňa mal poškodenému priznať aj bolestné najmenej za 150 bodov, t. j. 3 633 Eur, o ktorej čiastke neboli žiadne pochybnosti, pretože takúto výšku bodov uviedla v lekárskom posudku o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia aj MUDr. N. J. a vyplývajú aj zo znaleckého posudku Znaleckého ústavu v odbore zdravotníctvo farmácia spoločnosti Forensic.sk, kde taktiež bolo bolestné ohodnotené na 150 bodov.

Pochybnými zostalo iba 30 bodov, ktoré stanovila ako bolestné MUDr. N. J. za plastickú korekciu dolnej mihalnice.

Odvolací súd však toto pochybenie napraviť nemohol v dôsledku absencie odvolania prokurátora ako aj poškodeného, ktorí nepodali odvolanie voči výroku o náhrade škody v neprospech obžalovaného. Keďže odvolanie podal iba obžalovaný, odvolací súd nemohol rozhodnúť v jeho neprospech.“

Vo svojom rozhodnutí správne krajský súd skonštatoval, že v zdôvodnení výroku o náhrade škody súdom prvého stupňa nebola výška sumy špecifikovaná, avšak vzhľadom k tomu, že rozhodnutia súdu prvého stupňa a druhého stupňa tvoria jeden celok, mal najvyšší súd za to, že výška škody bola v rozhodnutí krajského súdu dostatočne zdôvodnená. Jednak je potrebné uviesť, že na zranenia poškodeného sa v spisovom materiály nachádzal znalecký posudok, ktorý určil bodové hodnotenie zranenia, a taktiež súd pri určení povinnosti obvinenému ohľadom náhrady škody poškodenému vychádzal správne z listinných dôkazov preukazujúcich vyčíslenie škody. Dokazovanie oboznámením znaleckého posudku na zranenia poškodeného, aj listinných dôkazov ohľadom uplatnených nárokov na náhradu škody okresný súd riadne na hlavnom pojednávaní vykonal, o čom svedčí zápisnica z hlavného pojednávania (č. l. 266 - 268). Krajský súd len preskúmaním veci dospel k správne záveru, že obvinenému mala byť v zmysle vykonaného dokazovania určená ešte vyššia povinnosť nahradiť škodu, avšak z dôvodu odvolania podaného iba v prospech obvineného toto pochybenie nemohol krajský súd napraviť, žiadne pochybnosti o uplatnených nárokoch na náhradu škody nezistil.

Hoci obvinený môže v dovolacom konaní podať dovolanie aj proti výroku o náhrade škody, pokiaľ namieta „nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“, podľa najvyššieho súdu „môže ísť i o nesprávnu aplikáciu zákonov z iných odvetví nášho právneho poriadku“ (1Tdo/46/2015). To pokrýva aj civilnoprávne posúdenie nároku v adhéznom výroku o náhrade škody. Zároveň platí, že „obvinený môže v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru a nikdy nie námietky skutkové“ (4Tdo/59/2020). Z uvedeného vyplýva, že dovolanie nemôže smerovať proti skutkovým zisteniam o výške, či existencii škody, ale iba proti právnym záverom.

Vzhľadom k tomu, že najvyšší súd žiadne nesprávne použitie hmotnoprávneho ustanovenia súdmi oboch stupňov nekonštatoval, nakoľko ich rozhodnutia vychádzali z riadne vykonaného dokazovania a postup súdov oboch stupňov bol súladný s Trestným poriadkom, dovolacím argumentom obvineného nemohol prisvedčiť. Najvyšší súd pre úplnosť len záverom uvádza, že žiaden z argumentov uvádzaných obvineným v podanom dovolaní nenapĺňa ním označené, a ani iné dovolacie dôvody. Preto dospel k záveru, že v posudzovanej veci dôvody dovolania nie sú zjavne splnené, a dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol.

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.